

Fura madár

Hétfő volt, nem sokkal fél nyolc előtt. Leninek, akitől köztudott volt, hogy álomszuszék, mindenképp túl korai időpont.

– Anya, indulok! – kiáltotta, elnyomva egy ásítást, és a hátára vette az iskolatáskáját.

– Várj! – viharzott ki a mamája a fürdőszobából.
– Még be kell csomagolnom Lotta kajáját és a tízórait. Hol van a kulacsod?

Leni vigyorogva az iskolatáskájára mutatott.

– Ne parázz, már mindent bepakoltam.

Leni mamája elképedten állt a fürdő ajtajában:

– Nem hiszek a szememnek – mondta, majd magához ölelte a lányát, és búcsúzólul azt mondta:
– Legyen szép napotok!

Lotta, Leni golden retrieverje már türelmetlenül kaffogott a bejárati ajtónál.

– Azt a türelmetlen fajtádat, te – lépett hozzá oda Leni mosolyogva, és szeretettel megvakargatta kutyája füle tövét. Feltette rá a pórázt, középre ránította a hátán az iskolatáskát, és vidáman elcsatogtak.

Ahogy ment, ritmusra zörgött a hátán a hátizsák. Egy dolgot ugyanis Leni elfelejtett elárulni a mamájának – azt az aprócska tényt, hogy a tanszereit, egy mappa és egy jegyzetfüzet kivételével, mind otthon hagyta. A vizespalack és a finomságok, amiket Lottának csomagolt, így is épp elég helyet foglaltak.

Amikor a sarokra ért, türelmetlenül nézett körül. Hol van már Henry?

Javíthatatlan hétalvó, gondolta magában. Pedig Henrynek tudnia kell, hogy ma van Lotta nagy napja – igazán jobban igyekezhethetne.

Leni és Henry igazából szomszédok voltak, hiszen mindössze egyetlen házfal választotta el kettejük lakását. Csakhogy amíg Henryék bejárati ajtaja a kertre nyílt, Leniéké az utcára nézett. És mivel Henry nem tudott repülni, így reggelente az egész tömböt meg

kellott kerülnie ahhoz, hogy találkozhasson a lánnyal, aki rendszerint a sarkon várta.

Annak köszönhetően viszont, hogy Leni nemrég furmányosan megszerezte a padlásajtó kulcsát, közvetlenül tudtak egymással csevegni egy, a tetőn átvezetett konzervdoboz-telefon segítségével, amit mindaddig – csodával határos módon – sikerült titokban tartaniuk Beni és Tóni, Leni két égetni való bátyja előtt.

– Már rég itt kéne lennie! – türelmetlenkedett Leni.
– Lotta, szimatolj körbe egy kicsit! Nem érzed a szagát a közelben?

Lotta halkán, ám vészjóslón morrant egyet. Leni megijedt, azelőtt még sosem hallott hasonló hangot a kutyája szájából. Szorosabbra fogta a pórázt.

– Vau, vau, vau! – a golden retriever hangosan ugatni kezdett. Ebben a pillanatban Leni meglátott egy vékony, magas nőt, aki épp befordult a sarkon.

Hosszú, fekete, bő ujjú pulóvert és gigantikus méretű, sötét napszemüveget viselt. Ahogyan járás közben a karját lóbálta, olyan volt, mintha valami fekete madár suhogtatná a szárnyát. Fekete pulcsijához vérvörös miniszoknyát vett. A lábán fekete

harisnya feszült, fekete csizmácskái minden egyes lépésénél csikorgó hangot adtak. Az egész megjele-
nésében a legkülönösebb mégis rendetlenül szerte-
álló, fekete haja volt, ami úgy festett, mint egy varjú-
fészek.

Leni alig tudta levenni róla a szemét.

– Hihetetlen – motyogta maga elé,
és elképedve bámulta a két lábon járó
fekete varjút, miközben Lotta
teli torokból ugatott. Ám
mielőtt még a nő odaért
volna hozzájuk, éles ívben jobbra
fordult, pillantásra sem méltatva
őket.

– Ez meg ki volt? – kér-
dezte Leni magából
kikelve, majd leha-
jolt, és a kezébe vette
a kutyus fejét. – Jól van,
Lotta, nyugodj meg, már elre-
pült a fura madár.

Ebben a pillanatban ért
oda Henry kivörösödött arccal,

levegő után kapkodva: – Bocsi – mondta, és viharos öleléssel köszöntötte a lányt.

– Segítenem kellett a nagyinak átvinni két széket a szomszéd lakásba. Új albérlője van. Nem láttátok? Nemrég indult el ebbe az irányba.

– Csak nem arra az iszonyú fura fekete madárra gondolsz, aki épp most „repült” el mellettünk?

– Csak látnád a kutyáját – morogta Henry. – Nevetésgesen ugató törpe pinscher denevérfülekkel.

– A mindenit! – átkozódott Leni. – Pedig annyira szeretnél volna te is egy kutyát. Milyen jó lett volna egy jó fej eb a szomszédodba!

– Hát ez most nem igazán jött össze – jegyezte meg Henry elkámpicsorodva. – De az tuti, hogy én ezzel a kis nadrágszaggal ki nem megyek az utcára.

Leni kuncogva adta át a pórát Henrynek.

– Gyerünk, Lotta, indulás az iskolába, különben már első nap el fogsz késni – mondta a fiú.

Ezzel Lotta szinte kilőtt, Henry alig tudta követni. Leni nevetve meg is jegyezte:

– Olyan, mintha Lotta vezetne téged, nem pedig te őt.

– Hát, az már igaz, hogy kettőnk közül ő az, aki szívesebben megy iskolába – mondta a fiú széles vigyorral az arcán. – És ha Boldog tanárnőnek megszületik a kisbabája, akkor már végképp nem lesz semmi kedvem odajárni.

– Fogadjunk, hogy az új tanárnő is tök kedves lesz – biztatta Leni, és kedveskedve oldalba vágta a fiút. – Fejezd már be ezt az örökös nyavalygást, várjuk ki a végét!

Henry jól ismerte már Leni elszánt nézését, így jobbnak látta, ha nem ellenkezik. Amúgy meg maga is azt kívánta, bárcsak a lánynak lenne igaza.

